

Рим рӯъёро барпо месозад — рақами сеюм

Иёлотии Муттаҳида ва рӯъёи нубувватӣ: даъвате ба омӯзиш ва фаҳмиши амиқи Китоби Муқаддас

Jeff Pippenger

2024-07-14

Дар ду мақолаи пешина, ки ба шарҳи хусусие мепардохтанд, ки даъво мекунад Иёлотии Муттаҳида дар Дониёл боби ёздаҳ, ояти чордаҳ, бо «ғоратгарони қавми ту», ки «рӯъёро барпо мекунад», намунавор нишон дода шудааст, мо иқтибосеро аз қалами Эллен Уайт овардем, ки чунин мегуфт: «Аъзои калисо ба таври инфиродӣ озмуда ва санҷида хоҳанд шуд». Он раванди исбот, озмоиш ва ҷудосозӣ, ки дар Малокӣ боби сеюм ҳамчун Пайкбари Аҳд тасвир шудааст, ки нукра ва тиллоро пок месозад, ҳоло чараён дорад. Дар Малокӣ боби сеюм, поксозие муайян карда шудааст.

Ва Ӯ ҳамчун гудозанда ва поккунандаи нукра хоҳад нишаст; ва Ӯ писарони Левиро пок хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нукра тоза хоҳад намуд, то ки онҳо барои Худованд қурбоние дар адолат пешкаш намоянд. Он гоҳ қурбонии Яхудо ва Ерусалим барои Худованд мақбул хоҳад буд, мисли рӯзҳои қадим ва мисли солҳои пешин. Малокӣ 3:3, 4.

Онҳое ки бар ин ақида устуворанд, ки Иёлотии Муттаҳида ҳамон рамзест, ки рӯъёро барпо месозад, натавонистаанд ё нахостаанд дарк кунанд, ки паёме, ки дар моҳи июли соли 2023 муҳркушоӣ гардид, ҳамон чизест, ки довталабонро барои будан дар шумори яксаду чилу чаҳор ҳазор пок месозад. Дар канисаи Капернаҳум поксозии ниҳонии яксаду чилу чаҳор ҳазор ба таври рамзӣ пешнамоиш дода шуд.

«Исо ба онҳо ошкоро гуфт: “Баъзе аз шумо ҳастанд, ки имон намеоваранд;” ва афзуд: “Бинобар ин ба шумо гуфтам, ки ҳеҷ кас назди Ман омада наметавонад, магар он ки аз ҷониби Падари Ман ба вай дода шуда бошад.” Ӯ меҳост, ки онҳо дарк кунанд, ки агар ба сӯи Ӯ ҷалб намешаванд, ин аз он сабаб аст, ки дилҳояшон ба Рӯҳулқудс кушода нест. “Одами табиӣ чизҳои Рӯҳи Худоро қабул намекунад; зеро онҳо барои вай ҷаҳолатанд; ва онҳоро шинохта ҳам наметавонад, чунки онҳо рӯҳонӣ дарк карда мешаванд.” 1 Қўринтиён 2:14. Ҷон маҳз ба воситаи имон ҷалоли Исоро мебинад. Ин ҷалоли ниҳон аст, то он даме ки ба воситаи Рӯҳулқудс имон дар ҷон афрӯхта гардад.»

«Бо мазаммати ошкори беимонии худ ин шогирдон аз Исо боз ҳам бештар бегона гардиданд. Онҳо бисёр норозӣ шуданд ва, хоста буданд Начотдихандаро ранҷонанд ва кинаи фарисеёро қонеъ созанд, ба Ӯ пушт гардонда, бо таҳқир Ӯро тарк карданд. Онҳо интиҳоби худро карда буданд,—суратро бе рӯҳ, пӯстро бе мағз гирифта буданд. Қарори онҳо дигар ҳеҷ гоҳ баъдан баргардонида нашуд; зеро онҳо дигар бо Исо роҳ намегаштанд.»

«Ки бел дар дасти Ӯст, ва Ӯ хирмангоҳи Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро дар анбор ҷамъ хоҳад овард». Матто 3:12. Ин яке аз замонҳои поксозӣ буд. Ба

воситаи каломи ростӣ, коҳ аз гандум чудо мешуд. Азбаски бисёре аз онҳо аз ҳад беҳудаву худсоф буданд, то мазамматро бипазиранд, ва дунёро аз ҳад дӯст медоштанд, то зиндагии фурутаниро қабул намоянд, онҳо аз Исо рӯй гардонданд. Бисёри дигар ҳанӯз ҳам ҳамин тавр мекунанд. Ҷонҳо имрӯз низ, ҳамон тавре ки он шогирдон дар куништгоҳи Кафарнаҳум озмуда шуданд, озмуда мешаванд. Вақте ки ростӣ ба дил мерасад, онҳо мебинанд, ки зиндагии онҳо бо иродаи Худо мутобикат надорад. Онҳо зарурати тағйироти комилро дар худ мебинанд; аммо омода нестанд, ки кори худинкорию бардошта, ба он даст зананд. Бинобар ин, вақте ки гуноҳхояшон ошкор мегардад, ба ҳашм меоянд. Онҳо ранчида рафта мераванд, чунон ки шогирдон Исо ٭ тарк карданд ва нолакунон гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кист, ки онро бишнавад?» «Орзуи асрҳо», 392.

Тавассути «калимаҳои ростӣ» тилло ва нукраи тасвири Малоқӣ дар бораи поксозии ниҳони маъбад аз миёни яксаду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор ифода ёфта буд.

Инак, Ман фиристодаи Худо мефиристам, ва ӯ роҳро пеши рӯи Ман омода хоҳад кард; ва Худованде ки шумо Толиби Ё ҳастед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, яъне Фиристодаи аҳд, ки шумо аз Ё шод мегардед: инак, Ё хоҳад омад, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Аммо кист, ки рӯзи омадани Ёро тоқат оварад? ва кист, ки ҳангоми зоҳир шудани Ё биистад? зеро Ё мисли оташи поккунада ва мисли собуни шустагарон аст. Малоқӣ 3:1, 2.

Ҳамаи анбиё, аз ҷумла Малоқӣ, рӯзҳои охирро муайян месозанд. Дар нахустини ин мақолаҳое, ки иқтибос овардем, яъне *The 1888 Materials*, саҳ. 403, ба мо гуфта мешавад: «Ҳар кӣ аз дониши ноқомули ҳозираи худ дар бораи Навиштаҳо қонеъ шуда, онро барои наҷоти худ қофӣ мепиндорад, дар фиреби ҳалокатоваре ором гирифтааст. Бисёранд қасоне, ки бо далелҳои Навиштаҷот ба таври қомил мусаллаҳ нестанд, то тавонанд гумроҳиро ташхис диҳанд ва ҳар аъна ва ҳурофотеро, ки ҳамчун ҳақиқат ба онҳо талқин карда шудааст, маҳкум намоянд». Онҳое, ки дар ҳамон порча муайян шудаанд, «муҳаққиқони ҷиддии Қитоби Муқаддас нестанд», ки «ояти Навиштаҳоро» дар он ҷо, ки «ихтилофи назарҳо» вучуд дорад, «бо ҳадафи муайян» наомӯхтаанд. Онҳое, ки мавриди ҳитоб қарор доранд, «Қитоби Муқаддасро намеҳонанд [то] мағз ва фаровонии онро барои ҷонҳои худ азхуд намоянд. Онҳо эҳсос намекунанд, ки ин овози Худост, ки ба онҳо сухан мегӯяд. Аммо агар мо бихоҳем роҳи наҷотро бифаҳмем, агар бихоҳем шуоъҳои Офтоби адолатро бубинем», пас онҳо «бояд Навиштаҳоро бо ҳадафи муайян омӯзанд».

Мақолаи аввал нишон дод, ки яке аз ҷузъҳои намунаи нодурусти пешгӯии онҳо порчае аз «Муборизаи бузург» аст, ки ҷунин сабт мекунад: «Қатолиқизми Рум дар Олами Қадим ва протестантизми муртад дар Олами Нав нисбат ба онҳое, ки ҳамаи аҳкоми илоҳиро эҳтиром мекунанд, роҳи монанде пеш хоҳанд гирифт». «Муборизаи бузург», 615. Тафсири хусусии онҳо иддао мекунад, ки ин ҷумла «қатолиқизми Рум»-ро ҳамчун таърихи гузашта ва «протестантизми муртад»-ро ҳамчун ҷаҳони муосир муайян мекунад. Пас аз он ки далелҳои дастурии забонӣ нишон доданд, ки татбиқе, ки онҳо бар ин ҷумла мекунанд, аз маънии дурусти он таҳриф шудааст, онҳо ҳеҷ бозпасгирии оммавии ин татбиқи бардурӯғро нишон

надоданд. Дар асл, онҳо ҳамон порчаро барои таблиғи чаласаи навбатии Zoom-и худ истифода бурданд. Бо вучуди ин, ба мо иттилоъ дода шудааст, ки «Мо бояд ба ҳама зарурати бо ҷидду ҷаҳд дар бораи ҳақиқати илоҳӣ тафтиш карданро таъкид намоем, то онҳо бидонанд, ки он чиро ҳақиқат аст, ҳақиқатан медонанд». Ҳеч кӯшише барои бозпас гирифтани ин иддаои бардурӯғ сурат нагирифт, ки ба назар мерасад далеле бошад бар он ки онҳое, ки ин татбиқи бардурӯғро тарғиб мекунанд, барои «донистани он чи ҳақиқат аст» бо «ҷидду ҷаҳд тафтиш» намекунанд.

Аз ибтидои ин баҳс, мо ба он ҷунон наздик шудаем, ки гӯё он танҳо ихтилофе миёни ҳақиқат ва гумроҳӣ дар бораи он нест, ки «ғоратгарони қавми ту» киро ифода мекунанд, балки бештар аз ин аст; ва ман ҳанӯз ҳам бар ҳамин мавқеъ устуворам. Мақолаҳо дар бораи китоби Дониёл то шумораи дусадум ба ҷое расида буданд, ки аҳамияти оятҳои сиздаҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ ба таври устувор баён гардида буд. Ин оятҳо таърихро аз соли 1989 то қонуни наздикояндаи якшанбе, ки дар ояти ҷиҳилуми Дониёл ёздаҳ мавҷуд аст, ифода мекунанд.

Мо он таърихро ҳамчун таърихи пинҳонии ояти ҷил муайян карда будем. Ҳамчунин муайян кардаем, ки вақте Хоҳар Уайт мегӯяд: «китобе ки муҳр шуда буд, Ваҳй нест, балки он қисми нубуввати Дониёл аст, ки ба рӯзҳои охир марбут мебошад», таърихи пинҳонии Дониёл боби ёздаҳ ояти ҷил «он қисми нубуввати Дониёл» мебошад. Оятҳои сиздаҳ то понздаҳ ҳақиқати нубувватиро намоёндагӣ мекунанд, ки дар рӯзҳои охир муҳраш кушода мешавад. Бинобар ин, он се оят инчунин ҳамчун ҳам «Ваҳии Исои Масеҳ» ва ҳам «Ҳафт Раъд» дар китоби Ваҳй муаррифӣ шудаанд, ки андаке пеш аз ба поён расидани муҳлати имтиёз муҳраш кушода мешавад. Вақте Хоҳар Уайт ба «он қисми китоби Дониёл» ишора мекунад, порчае ки ин баён дар он ҷойгир аст, ҷунин мегӯяд:

«Ҳеч кас гумон накунад, ки азбаски наметавонад маънои ҳар як рамзро дар Ваҳй шарҳ диҳад, барои ӯ ҷустуҷӯи ин китоб бо кӯшиши донистани маънои ҳақиқате, ки дар он мавҷуд аст, бефоида мебошад. Он Яке ки ин асрорро ба Юҳанно ошкор кард, ба ҷӯяндаи ҳақиқат, ки бо саъю кӯшиш онро меҷӯяд, пешчашидани ҷизҳои осмониро хоҳад дод. Онҳое ки дилхояшон барои пазируфтани ҳақиқат кушода аст, қодир гардонида хоҳанд шуд, ки таълимоти онро дарк намоёнд, ва баракате ба онҳо ато хоҳад шуд, ки ба онҳое ваъда шудааст, ки «суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд».»

«Дар Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам мерасанд ва анҷом меёбанд. Дар ин ҷо такмили китоби Дониёл аст. Яке пешгӯӣ аст; дигаре ваҳй. Китобе, ки муҳр шуда буд, Ваҳй нест, балки он қисми пешгӯиҳои Дониёл аст, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад. Фаришта амр кард: “Аммо ту, эй Дониёл, суханонро пинҳон дор ва китобро то вақти интиҳо муҳр кун.” Дониёл 12:4». Аъмоли Ҳаввориён, 584, 585.

Калимаи «complement» маънои ба камол расониданро дорад. Қисми китоби Дониёл, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад ва дар вақти анҷом муҳркушода мешавад, ҳангоме комил мегардад, ки «сатр бар сатр» бо «Ваҳии Исои Масеҳ» ва «Ҳафт Раъд» якҷо карда шавад. Ин се намоёндагӣ ҳамон паёми муҳркушодашуда мебошанд ва бинобар ин «суханони ростӣ»-ро

ифода мекунад, ки барои «поксозӣ»-и яксаду чилу чор ҳазор дар поксозии ниҳони маъбад дар Малокӣ ба кор бурда мешаванд, чунон ки дар оятҳои сизда то понздаҳи Дониёл ёздаҳ ифода ёфтааст. Ояти миёна ҳамон оятест, ки дар он баҳси чорӣ ифода шудааст, ва аз ин рӯ ҳамон айнӣ баҳсеро ифода мекунад, ки дар таърихи нубуввати худ Миллериён бо он рӯ ба рӯ шуда буданд.

Иддао кардани он ки «роҳзанони қавми ту» дар ояти чордахум Иёлоти Муттаҳида мебошанд, мувозии комиле аст ба он ки протестантиҳои таърихи миллериён иддао мекарданд, ки роҳзанон Антиох Эпифанесро ифода менамоянд. Ин баҳс ғашшро аз тилло ва нуқра пок хоҳад кард, аммо масъалаи муҳимтар он аст, ки ба воситаи ин баҳс ба онҳое, ки бо левизодагони боби сеюми Малокӣ ифода шудаанд, иҷозат дода шудааст, то Каломӣ нубуввати Худоро амиқтар аз ҳар вақти пештар омӯзанд. «Марди ҳасутозақун» аз рӯи Уилям Миллер ҳоло, пеш аз кори ӯ дар аз нав гирд овардани ҷавоҳироти ҳақиқӣ ба низомӣ комиле, ки даҳ баробар равшантар аз офтоб медурахшад, тангаҳо ва ҷавоҳироти қалбакиро аз хона берун мерӯбад.

Баҳсу ҷидол иҷоза дода шуд, то маҳз ҳамон кор ба анҷом расад, зеро ба мо хабар дода шудааст, ки: «Худо қавми Худо бедор хоҳад кард; агар василаҳои дигар ноком шаванд, бидъатҳо дар миёни онҳо ворид хоҳанд шуд, ки онҳоро ҷудо карда, коҳро аз гандум ҷудо хоҳанд сохт. Худованд ҳамаи онҳоро, ки ба каломӣ ӯ имон доранд, даъват мекунад, ки аз хоб бедор шаванд. Нури гаронбаҳо омадааст, ки барои ҳамин замон мувофиқ аст. Ин ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки хатарҳоеро нишон медиҳад, ки айнӣ ҳол бар сари мост. Ин нур бояд моро ба омӯзиши ҷиддии Навиштаҳо ва ба санҷиши бисёр дақиқи мавқеъҳо, ки мо нигоҳ медорем, раҳнамун созад. Худо мехоҳад, ки ҳамаи паҳлӯҳо ва мавқеъҳои ҳақиқат бо дуо ва рӯза қомилан ва бо матонат таҳқиқ карда шаванд. Имоноварон набояд бар фарзияҳо ва тасаввуроти норавшани он чи ҳақиқатро ташкил медиҳад, ором гиранд.»

«Бидъатҳо»-е, ки ӯ ба онҳо иҷозат медиҳад ва онҳоро ба кор мебарад, то муқаддасони ҳуфтаи Худо бедор созад, «баҳсҳои қадимӣ» мебошанд.

«Дар таърих ва нубувват, Каломӣ Худо низои тӯлонӣ ва давомдори миёни ростӣ ва гумроҳиро тасвир менамояд. Он низоъ ҳанӯз ҳам идома дорад. Он чизҳое ки пештар будаанд, боз такрор хоҳанд шуд. Баҳсҳои кӯҳна аз нав зинда хоҳанд гашт, ва назарияҳои нав пайваста ба миён хоҳанд омад. Аммо қавми Худо, ки дар эътиқоди худ ва дар иҷрошавии нубувват дар эълони паёмҳои фариштаи яқум, дуҷум ва сеюм нақш доштаанд, медонанд, ки дар кучо истодаанд. Онҳо таҷрибае доранд, ки аз тиллоӣ ҳолис гаронбаҳотар аст. Онҳо бояд мисли санг устувор биистанд ва ибтидоӣ эътимоди худро то ба охир матин нигоҳ доранд». Selected Messages, book 2, 109.

Баҳс дар бораи «ғоратгарони қавми ту» баҳси кӯҳнаест аз таърихи миллериён, ки он «ибтидоӣ эътимоди онҳо» мебошад, ки ба онҳо ҳуфта шудааст онро «то охир устувор нигоҳ доранд». «Ибтидоӣ» «эътимоди» яксаду чилу чор ҳазор он ҳақиқатҳои бунёдист, ки дар хариҷаҳои пешқадамони солҳои 1843 ва 1850 тасвир ёфтаанд.

«Душман мекушад, ки фикру андешаи бародарону хоҳарони моро аз кори омода сохтани қавме, ки дар ин рӯзҳои охир устувор биистад, дур гардонад. Сафсатаҳои ӯ ба он тарҳрезӣ шудаанд, ки зехнҳоро аз хатарҳо ва вазифаҳои ин соат канор баранд. Онҳо он нуреро, ки Масеҳ аз осмон омад, то ба Юҳанно барои қавми Худ бидиҳад, ҳеҷ мешуморанд. Онҳо таълим медиҳанд, ки воқеаҳое, ки акнун пеши рӯи мо ҳастанд, ба андозае муҳим нестанд, ки сазовори таваҷҷуҳи махсус бошанд. Онҳо ҳақиқатеро, ки асли осмонӣ дорад, беасар мегардонанд ва қавми Худоро аз таҷрибаи гузаштаи онҳо маҳрум сохта, ба ҷойи он ба онҳо илми козиб медиҳанд.

«Ҳамин тавр Худованд мегӯяд: Дар роҳҳо биистед ва назар кунед, ва дар бораи роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он қадам занед».

«Ҳеҷ кас кӯшиш накунад, ки пояҳои имони моро қанда дур созад,—он пояҳое, ки дар оғози кори мо, бо омӯзиши дуоғӯёнаи Қалом ва бо ваҳй, гузошта шуданд. Бар ин пояҳо мо дар тӯли панҷоҳ соли охир бино мекардем. Одамон метавонанд гумон кунанд, ки роҳи наво ёфтаанд ва метавонанд пояе мустақамтар аз он ҷӣ аллакай гузошта шудааст, бино намоянд. Аммо ин фиреби бузург аст. Зеро ҳеҷ кас наметавонад пояи дигаре ғайр аз он ҷӣ гузошта шудааст, бинад.»

«Дар гузашта бисёриҳо ба бунёд кардани имони нав, ба барқарор намудани усулҳои нав иқдом кардаанд. Аммо бинои онҳо то кай пойдор монд? — Он ба зудӣ фурӯ рехт, зеро бар Рок бунёд наёфта буд.

«Оё нахустин шогирдон намебоист бо суҳанони одамон рӯ ба рӯ шаванд? Оё намебоист онҳо ба назарияҳои дурӯғин ғӯш диҳанд ва сипас, баъд аз он ки ҳама корро ба анҷом расонданд, устувор биистанд ва бигӯянд: “Зеро ҳеҷ кас наметавонад асосе дигаре гузорад ҷуз он чи гузошта шудааст”?»

«Пас мо бояд ибтидои эътимоди худро то охир устувор нигоҳ дорем. Суҳанони қудрат аз ҷониби Худо ва аз ҷониби Масеҳ ба ин халқ фиристода шудаанд, то онҳоро қадам ба қадам аз ҷаҳон берун оварда, ба нури равшани ҳақиқати ҳозира дароранд. Бо лабоне ки бо оташи муқаддас ламс шудаанд, хизматгорони Худо ин паёмро эълон кардаанд. Қаломии илоҳӣ бо муҳри худ ҳаққонияти ҳақиқати эълоншударо тасдиқ намудааст». Review and Herald, March 3, 1904.

«Роҳҳои қадим»-и Ирмӣ ҳамон «асосҳое» мебошанд, ки «дар оғози кори мо гузошта шуданд». Он ҳақиқат «бар рӯи Санг» бино ёфта буданд, ва дар таърихи Миллерӣ он ҳақиқати асосӣ ҳамон паёми «ҳақиқати ҳозира» буданд, ки дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 эълон гардида буданд.

«Бигзор Худо ба шумо ёрӣ диҳад, то суҳанонеро, ки ман гуфтаам, қабул намоед. Бигзор онҳое ки ҳамчун посбонони Худо бар деворҳои Сион меистанд, мардоне бошанд, ки пеш аз мардум хатарҳоро бубинанд, — мардоне, ки тавонанд миёни ростӣ ва гумроҳӣ, адолат ва беадолатӣ фарқ гузоранд.

«Огоҳӣ омадааст: Ҳеҷ чиз набояд иҷозат дода шавад, ки ворид гардад ва бунёди имонеро, ки мо бар он аз замоне ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 омад, бино

мекардем, халалдор созад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт то имрӯз дар назди ҷаҳон истодаам, ба нуре ки Худо ба мо додааст, содиқ мондаам. Мо қасд надорем, ки пойҳои худро аз он минбаре бардорем, ки бар он гузошта шуданд, дар ҳоле ки рӯз ба рӯз бо дуои ҷиддӣ Худовандро меҷустем ва дар ҷустуҷӯи нур будем. Оё шумо гумон мекунед, ки ман метавонам нуре, ки Худо ба ман додааст, тарк наоям? Он бояд мисли Сангпораи абадҳо бошад. Аз замоне ки он ба ман дода шуд, ҳамеша маро роҳнамоӣ кардааст. Эӣ бародарон ва хоҳарон, Худо имрӯз зинда аст, ҳукмронӣ мекунад ва амал менамояд. Дасти Ё бар чарх аст, ва Ё дар инояти худ чархро мувофиқи иродаи Худ ба гардиш меорад. Бигзор одамон худро ба санадҳо набанданд, гӯё меғуфта бошанд, ки чӣ хоҳанд кард ва чӣ нахоҳанд кард. Бигзор худро ба Худованд Худои осмон бибанданд. Он гоҳ нури осмон ба маъбади ҷон хоҳад дурахшид, ва мо наҷоти Худоро хоҳем дид». Review and Herald, April 14, 1903.

Паёме, ки «дар солҳои 1842, 1843 ва 1844» эълон карда шуд, ҳамон паёмест, ки дар ҷадвали пешоҳангони соли 1843 тасвир ёфтааст. Дар моҳи майи соли 1842, сесад ҷадвали соли 1843 ҷоп карда шуд. Эллен Уайт ва ҷамаи пешоҳангон шаҳодат доданд, ки он ҷадвал иҷрои амри боби дуюми Ҳабаккук буд, то рӯё навишта шуда, бар лавҳаҳо равшан баён гардад. Дар ҳамон таърих сесад воизи Миллерӣ буданд, ва таърихнигорони SDA ба он ҳақиқат шаҳодат медиҳанд, ки ҷамаи онҳо аз ҷадвали соли 1843 истифода мебарданд.

Чӣ метавонад инсонсиро водор созад, ки даъво намояд шинохти пешгузаштагон дар бораи Рум ҳамчун «ғоратгарони қавми ту», чунон ки дар ҷадвал нишон дода шудааст, нодуруст аст? Чӣ метавонад касеро водор созад, ки ин даъворо бипазирад? Аммо, чӣ моро, ки даъво дорем фаҳмиши пешгузаштагонро мепазирем, ки Рум бо ибораи «ғоратгарони қавми ту» рамзгзорӣ шудааст, фаро мегирад, вале дар амал худ натавонем он фаҳмишро барои худамон ҳимоят кунем?

Дар мақолаи аввал мо порчаи зеринро иқтибос овардем:

«Ҳар қадаре ки пешрафти зеҳнии инсон бошад, набояд ӯ ҳеҷ лаҳзае гумон кунад, ки барои дарёфти нури бештар ба таҳқиқи амиқ ва пайвастаи Навиштаҳо ниёзе нест. Мо ҳамчун халқ даъват ёфтаем, ки ҳар яки мо шахсан донишҷӯи нубувват бошем. Мо бояд бо ҷиддият бедор бошем, то ҳар шуълаи нуреро, ки Худо ба мо пешкаш хоҳад кард, тавонем дарк намоем». Testimonies, volume 5, 708.

Ман изҳор медорам, ки «нуре ки Худо» ҳоло «ба мо» пешкаш мекунад, ин аст, ки мо ҳанӯз ба масъулияти худ барои шахсан дарк намудани понздаҳ ояти аввали Дониёл боби ёздаҳ қомилан бедор нашудаем, ва нафаҳмидаем, ки оятҳои сездҳ то понздаҳи ҳамон боб ҳақиқатҳоеро намояндагӣ мекунанд, ки поксозӣ ва мӯҳригузориҳои ниҳони саду чилу ҷаҳор ҳазорро ба анҷом мерасонанд. Агар дар ҳуди ҳамин таърих ҳеҷ гуна бидъатҳо ворид карда намешуданд, ин далел мебуд, ки мо қомилан бедорем. Аммо ин ҷидол баръакси онро исбот мекунад.

Далели он ки дар миёни қавми Худо ҳеҷ баҳсу изтиробе вуҷуд надорад, набояд ҳамчун гувоҳи қатъӣ доништа шавад, ки онҳо ба таълимоти дуруст маҳкам часпидаанд. Асосе барои тарсидан ҳаст, ки мабодо онҳо миёни ҳақиқат ва гумроҳӣ ба таври равшан фарқ

нагузоранд. Ҳангоме ки бо таҳқиқи Навиштаҳо ҳеҷ масъалаи наве ба миён оварда намешавад, ҳангоме ки ҳеҷ ихтилофи назаре падида намеояд, ки одамонро водор созад барои худ Китоби Муқаддасро ҷустуҷӯ кунанд, то мутмаин шаванд, ки онҳо ҳақиқатро доранд, бисёре аз мардум акнун низ, чунон ки дар замонҳои қадим, ба анъана пойбанд хоҳанд монд ва чизеро сачда хоҳанд кард, ки намедонанд чист....

«Худо қавми Худро барангехта хоҳад кард; агар василаҳои дигар ноком шаванд, бидъатҳо миёни онҳо дохил хоҳанд шуд, ки онҳоро ғалбӣ хоҳанд кард ва коҳро аз гандум ҷудо хоҳанд сохт. Худованд ҳамаи онҳоеро, ки ба каломи Ё имон доранд, даъват мекунад, ки аз хоб бедор шаванд. Нури ғаронбахое омадааст, ки барои ҳамин замон муносиб аст. Ин ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки хатарҳоеро нишон медиҳад, ки ҳозир бар сари мо қарор доранд. Ин нур бояд моро ба омӯзиши ҷиддии Навиштаҳо ва ба санҷиши бисёр дақиқи мавқеъҳое, ки мо нигоҳ медорем, роҳнамоӣ кунад. Худо мебоҳад, ки ҳамаи ҷиҳатҳо ва мавқеъҳои ҳақиқат бо дуо ва рӯза ҳамаҷониба ва пайғирона таҳқиқ карда шаванд. Имоноварон набояд бар гумонҳо ва тасаввуроти норавшани он ки ҳақиқат аз ҷӣ иборат аст, ором гиранд. Имони онҳо бояд бар каломи Худо устуворона бунёд ёбад, то вақте ки замони озмоиш фаро расад ва онҳоро барои посух додан дар бораи имонашон назди шӯроҳо оваранд, тавонанд бо ҳалимӣ ва тарс барои умеде, ки дар онҳост, далел оваранд.»

«Талотум бикунед, талотум бикунед, талотум бикунед. Мавзӯоте, ки мо ба ҷаҳон пешкаш мекунем, бояд барои мо воқеияти зинда бошанд. Муҳим аст, ки ҳангоми дифоъ кардани таълимоте, ки мо онҳоро мақолати асосии имон мешуморем, ҳеҷ гоҳ ба худ иҷозат надиҳем, ки далелҳоеро ба кор барем, ки қомилан саҳеҳ нестанд». Testimonies, ҷилди 5, 708.

Вақте ки мо дар ин баррасии ғоратгарони қавми Худо пеш меравем, нишон хоҳем дод, ки баҳс бар сари ояти чордахуми Дониёл ёздаҳум миёни протестантҳо ва миллириён айнан ҳамон баҳсест, ки миёни тафсири нав ва хусусие вучуд дорад, ки бар он аст, ки Иёлотӣ Муттаҳида, на Рум, рӯёро барқарор месозад. Мавқеае, ки бар он аст, ки The Great Controversy ибораи «ҷаҳони қадим»-ро барои муайян кардани таърихи гузашта ба кор мебарад, як «гумон ва андешаи номуайян» аст ва намунае аз «баҳсе, ки қомилан саҳеҳ нест», ба шумор меравад.

Онҳое ки аз ин порча истифода бурдаанд, то гумони худро дар бораи он ки миллириҷиён дар шинохтани Рум ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» хато кардаанд, тақвият диҳанд, бояд ўҳдадорӣ масеҳӣ худро иҷро намуда, даъвои худро ошкоро бозпас гиранд, зеро он аз нигоҳи дастурӣ ва таърихӣ қобили дифоъ нест. Ва барои онҳое ки дар қанори ин баҳс нишастаанд, шумо масъулед, ки қомилан ростро дуруст тақсим намоед, зеро шумо даъват шудаед, ки шахсан толиби нубувват бошед, на пайрави андешаи инсон.

Одамон Навиштаҳоро ба сӯи ҳалокати худ таҳриф мекунанд.

Ва пурсабрии Худованди моро наҷот шуморед, чунон ки бародари маҳбуби мо Павлус низ, мувофиқи ҳикмате ки ба ў дода шудааст, ба шумо навиштааст; ҳамчунин дар ҳамаи номаҳои худ, дар онҳо дар бораи ин чизҳо сухан ронда, ки дар онҳо баъзе чизҳо

душворфаҳманд, ва нодонон ва ноустуворон онҳоро, чунон ки навиштаҳои дигари Мукаддасро низ, таҳриф мекунанд барои ҳалокати худ. Пас, эй маҳбубон, азбаски инро пешакӣ медонед, эҳтиёт кунед, мабодо шумо низ, бо гумроҳии шарирон бурда шуда, аз устувории худ фурӯ афтед. Аммо дар файз ва дар шинохти Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ афзоиш ёбед. Ёро ҳам ҳоло ва ҳам то абад ҷалол бод. Омин. 2 Петрус 3:15–18.

Петрус изҳор медорад, ки маҳз «чоҳилон ва ноустуворон» Навиштаҳоро «ба ҳалокати худ таҳриф мекунанд». Мувофиқи ҳамин воқеият, хоҳар Уайт борҳо моро хушдор медиҳад, ки ҳудамон барои худ омӯзем. Агар мо масъулияти худро ҳамчун шогирдони нубувват иҷро накунем, мо ҳалокати худро ҳудамон муайян месозем.

Маҳз роҳзанони қавми туянд, ки рӯёро барқарор месозанд, ва Сулаймон муайян мекунад, ки дар ҷое ки рӯё нест, қавм ҳалок мегардад.

Дар ҷое ки рӯё нест, мардум ҳалок мешаванд; вале касе ки шариатро нигоҳ медорад, хушо ҳоли ӯ. Масалҳо 29:18.

Яке аз маъноҳои калимаи «нобуд шудан» ин аст, ки бараҳна гардонида шавад. Ҳар ҷо ки фаҳмиши нодурусти рӯё вучуд дорад, он бар он асос ёфтааст, ки рамзе, ки рӯёро барқарор месозад, фаҳмида нашудааст ё ба таври нодуруст фаҳмида шудааст. Дар миёни онҳое будан, ки дар хушдори Сулаймон нобуд мешаванд, яъне он бараҳнагӣ ро устувор кардан аст, ки аз ҷониби лӯдикияти намоёндагӣ мешавад, ки дар қонуни якшанбеи наздиқоянда аз даҳони Худованд қай карда мешаванд. Чаро мо бояд ақидаеро бипазирем, ки маънои равшани суҳанони хоҳар Уайтро дар бораи ҷаҳони кӯҳна ва ҷаҳони нав таҳриф мекунад, ва муайянкунии миллерино рад менамояд, ки ин Рум аст, ки рӯёро барқарор месозад, ва ин бевосита дар ҷадвали соли 1843 тасвир шуда буд, ҷадвале ки ҳақиқатҳои бунёдии адвентизмро намоёндагӣ мекунад, ва ки ҳуди Масеҳ, Саҳраи Даврҳост, мебошад, ки тавассути ҳар тасвири мукаддаси бунёдҳо намоёндагӣ шудааст?

«Аммо ҳар биное ки бар таҳкурсии дигаре ғайр аз каломи Худо бини карда шавад, фурӯ хоҳад рехт. Он касе ки, мисли яҳудиёни рӯзгори Масеҳ, бар таҳкурсии андешаҳо ва ақидаҳои башарӣ, бар расму ойинҳои ки ихтирои инсонанд, ё бар ҳар амале ки метавонад ҷудо аз файзи Масеҳ анҷом диҳад, бини мекунад, сохтори ҳислати худро бар регии равон қоиим месозад. Тӯфонҳои шадиди васваса он таҳкурсии регинро рӯфта хоҳанд бурд ва ҳонаи ёро дар соҳилҳои замон ба харобае табдил хоҳанд дод.»

«Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: ... «Ва довариро ба хат, ва адолатро ба шокул хоҳам ниҳод; ва жола паноҳгоҳи дурӯғро рӯфта хоҳад бурд, ва обҳо ҷои ниҳонро зер хоҳад кард». Ишаё 28:16, 17.

Аммо имрӯз марҳамат ба гунаҳкор илтиҷо мекунад: «Ба ҳаёти Худ қасам, мегӯяд Худованд Худо, Ман аз маргии шарир ҳеҷ хушнуд намешавам, балки аз он ки шарир аз роҳи худ баргардад ва зинда монад; баргардед, баргардед аз роҳҳои бади худ; зеро чаро бояд бимиред?» Ҳизқиёл 33:11. Овозе, ки имрӯз ба тавбанакарда суҳан мегӯяд, овози Ҳамонест, ки дар дарди ҷон, ҳангоме ки шаҳри маҳбуби Худо мидид, нидо кард: «Эй

Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва фиристодашударо ба сӯи худ сангсор мекуни! Чанд бор хостам фарзандони туро гирд оварам, чунон ки мургбачаҳои худро зери болҳои худ гирд меоварам, вале шумо нахостед! Инак, хонаи шумо ба шумо вайрону холи гузошта мешавад». Луқо 13:34, 35, R.V. Дар Ерусалим Исо рамзи ҷаҳонеро медид, ки ғайзи Ёро рад карда, хор шумурда буд. Ё барои ту мегирист, эй дили саркаш! Ҳатто вақте ки ашкҳои Исо бар қӯҳ рехта мешуданд, Ерусалим ҳанӯз метавонист тавба кунад ва аз ҳукми ҳалокати худ раҳо ёбад. То андаке дигар Атои осмон ҳанӯз интизори пазируфта шудани вай буд. Ҳамин тавр, эй дил, Масеҳ ҳанӯз ба ту бо оҳангҳои муҳаббат сухан мегӯяд: «Инак, Ман назди дар истода, тақ-тақ мекунам: агар касе овози Маро бишнавад ва дарро боз кунад, назди вай мебароям ва бо вай шом мехӯрам, ва вай бо Ман». «Инак, алҳол вақти мақбул аст; инак, алҳол рӯзи наҷот аст». Ваҳй 3:20; 2 Қўринтиён 6:2.

«Шумо, ки умеди худро бар нафси худ тақия медиҳед, бар қум бино мекунад. Аммо барои раҳой ёфтан аз ҳалокати наздикшаванда ҳанӯз дер нашудааст. Пеш аз он ки тўфон бишканад, ба сӯи таҳкурсии устувор бигурезед. “Худованд Худо чунин мегӯяд: инак, Ман дар Сион барои таҳкурсӣ санге мениҳам, санги озмудашуда, санги ғўшаи гаронбаҳо, таҳкурсии устувор; ҳар кӣ имон оварад, шитоб нахоҳад кард.” “Ба Ман назар кунед, ва наҷот ёбед, эй ҳамаи канораҳои замин; зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест.” “Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; парешон мабош, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; оре, Ман туро ёрӣ хоҳам кард; оре, Ман туро бо дасти рости адолати Худ устувор хоҳам дошт.” “Шумо то абад шарманда ва саргардон нахоҳед шуд.” Ишаъё 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17.» *Thoughts from the Mount of Blessing*, 150–152.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.